

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπασι ἡ δις, λ. 40, τρις ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.—

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

τὸ **Μὴ Χάνεσαι** θὰ ἐκδίδηται **πεντάκις** τῆς ἐβδομάδος, ἦτοι **Δευτέραν, Τετάρτην, Πέμπτην, Παρασκευὴν καὶ Κυριακὴν**. Τὰς τέσσαρας πρώτας ἡμέρας θὰ δίδηται εἰς πώλησιν τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὰς 4—5 μ. μ. τὴν δὲ Κυριακὴν τὸ πρωῒ.

Οὕτω θὰ κατορθώσωμεν νὰ τελειώσωμει ὀγλιγορώτερα τὸν περίφημον **Λυκογιάννην** χάριν τῶν ἀνυπομονούντων ἀναγνώστων του.

Ἡ προσθήκη ἐνὸς ἑτι φύλλου οὐδεμίαν αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς ἐπιφέρει.

ΑΙ ΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ

Θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ συνηθέστατα προσφερόμενον εἶναι πηγὴ τῆς μεθυστικωτέρας ἀπολαύσεως, τῶν φανατικωτέρων στοιχημάτων, καὶ τῆς ἐπιτηδειοτέρας πολλακίς κυβείας, θέαμα τόσῳ εὐγενές, ἱπποτικόν, ἀνδρῶδες, ὑπερήφανον, δὲν ἠδύνατο ἢ μετὰ ἐξαιρέτου ἀνυπομονησίας νὰ ἀναμείνηται ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν κοινοῦ καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν του ὑπέτρεφεν ἢ τε καθ' ἑαυτὴν πολυτέλεια τοῦ θεάματος, ἄσυ. ἡθους ἔτι παρ' ἡμῖν, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἔκτακτος πολυτέλεια ἐν ταῖς πρὸ πολλοῦ ἀναγγελίαις καὶ τῷ δημοσιευθέντι περὶ τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς προγράμματι, μετὰ παρισινοῦ κατηρητισμένῳ ζήλου καὶ ἐπιτηδεύσεως. Φυσικὰ ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα, ὁ *Δαγοβέρ*, ὁ *Ταλιμάρ*, ὁ *Νιρούτσι*, αἱ περιγραφαὶ τῶν κελήτων, οἱ σημειούμενοι ζωγραφικοὶ ἱματισμοὶ τῶν ἀναβατῶν, τὰ βραβεῖα, ἦσαν τόσον ὀρεκτικὰ εἰς τὴν πείναν τῆς περιεργείας. Ἐπειτα πάντοτε καὶ ἡ ἀπλουστερά θεὰ εὐστόχου ἱππηλάτου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κινή τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον παντός, ἀπὸ τῶν μᾶλλον ἀριστοκρατικῶν μέχρι τῶν δημοκρατικωτέρων ὀρέξεων, ἀπὸ τῆς μᾶλλον ἀφελούς μέχρι τῆς ἐμβριθεστερας φύσεως ὅταν ὑπερήφανος ἱππεὺς διέρχεται τῆς ὁδοῦ, εἶδετε πολλακίς πῶς πάντες στρέφοντες ἴστανται παρακολουθοῦν-

τες ἐκεῖνον ἐμφρόντιδες· στρέφει καὶ ἡ κόρη καὶ ὁ ἱερεὺς, ὁ ποιητὴς καὶ ὁ κλητὴρ, ὁ Ἀρειοπαγίτης καὶ ὁ ἐργάτης.

Οὕτω λοιπὸν κατὰ τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς ἠγέρθημεν μετὰ τῆς προσδοκίας τῆς μεταμεσημβρινῆς ἀπολαύσεως ἀνεγινώσκομεν τὴν Ἐφημερίδα· ἐζητοῦμεν πληροφορίας οἱ ἀδαέστεροι περὶ τινῶν ἐν τῷ προγράμματι λεπτομερειῶν, παρῶδουμεν οἱ μᾶλλον φιλοσκώμμοι τὰ ἐν αὐτῷ, ἀλλ' οἱ περισσότερον τὴν φαιδρότητα ἐξεγείροντες ἦσαν οἱ ἔχοντες τὴν ἀπλότητα νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι τὸ πρῶτον ἤδη ἤκουον περὶ ἱπποδρομιῶν τελεσθησομένων ἐν Φαλήρῳ. Ἐν τούτοις ὑπὸ τὴν κοινὴν προσδοκίαν ἐλάθνηεν ἡ ἀνησυχία, ἕνεκα τῆς βορρινῆς ἀγριότητος τῆς ἀτμοσφαιρας, μαύρα καὶ ἀπειλητικὰ συναγερούσης σύννεφα· καὶ ἡ ἀνησυχία ἐπετεινετο, ὅσῳ ἐπετεινότο κι' ἐκεῖνα. *Θὰ γίνουσι ; δὲν θὰ γίνουσι ;* ἤκουετο ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἄλλ' ὅσῳ τὰ νέφη συνεπυκνῶντο ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, τόσῳ συνεποκνοῦτο καὶ τὸ πλῆθος ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ἀναμένον νὰ κατέλθῃ εἰς Φάληρον. Ἦτο 1 1)2 μετὰ μεσημβρίαν· καὶ ὅταν ἐφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία διὰ τὰ παραλάβῃ τοὺς ἀναμένοντας, λυσσώδης ἦτο ὁ συγροτηθεὶς ἄγῶν, ἀπὸ τῶν μόχθων τοῦ ὁποῖου ἐσώθη ὁ ὑποφαινόμενος δι' ὄλης ἐξαιρετικῆς εὐνοίας τῆς τύχης, μόνος ἐπιτυχῶν ἀμαχητὶ τὴν θέσιν του. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησεν ὁμοῦ μετὰ τὰς πρώτας ψεκάδας τῆς βροχῆς καὶ μετὰ τὰς εἰκασίας τῶν ἐντὸς ἐστιβαγμένων περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ θεάματος· οἱ στερούμενοι ὀμβρελλῶν ὑπέβλεπον μελαγχολικῶς τοὺς ἔχοντας τοιαύτας, οἵτινες πάλιν ἐφάνιντο φλεγματικώτερον θεωροῦντες τὰ πράγματα ἢ χλόη τῶν Ἀττικῶν ἀγρῶν, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἐαρινῇ θαλερότητι κατεστίλλου τὸ πράσι- νόν της εἰς τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς· καὶ ἡ συνηθεστάτη αὐτὴ ἀντίθεσις ἦτο τόσῳ περίεργος ἀφ' ἑτέρου : τὸν οὐρανὸν τὸν πλούσιον νὰ τὸν βλέπῃς μολυβδίνον καὶ τὴν γῆν, τὴν πτωχὴν, σμαραγδίνην.

*

Ἀψφουόντες τὴν βροχὴν οἱ κατερχόμενοι σπεύδουσι νὰ καταλάβωσι θέσεις, οἱ μὲν ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσωτερικῷ περιβόλῳ, οὗ τινος περιφέρεια εἶνε τὸ κυκλοτερές στάδιον τῶν διαγωνισθησομένων, οἱ δὲ μᾶλλον προνομιούχοι ἕνεκα τοῦ πενταδράχμου εἰσιτηρίου των, χωροῦσι δεξιόθεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοῦ σταδίου ἰδιαιτέρου κληθέντος περιβόλου, ἔνθα ἀνυφουόνται καὶ τὰ δύο εὐρέα θεωρεῖα, ἔχοντα ἐν μέσῳ αὐ-

τῶν ὡς περιποιητικοὶ *καβαλλίεροι* ἐπίσημον δεσ ποινίδα, τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον, διὰ σημαίων καὶ καταλλήλων ἐμβλημάτων ἐπισκευασμένον· ὀλίγω πέραν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ξύλινον περίφραγμα, ἐν ᾧ ζυγίζονται οἱ ἀγωνιζόμενοι, καὶ πέραν ἀκόμη οἱ σταυλοὶ. Ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου ἠγγέρθη τὸ δρύφακτον, ἐφ' οὗ παραμένουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι, ἀπέναντι δὲ ἐκείνου ἐπὶ μακροῦ ἴστου ἢ ἑλληνικῆ σημαίᾳ σφραγιζομένη τὸ τέμα τῆς πορείας. Τὸ στάδιον διαιρεῖται διὰ πασσάλων εἰς δύο μέρη: τὸ τοῦ ἐπιπέδου δρόμου καὶ τὸ τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων. Δεξιὰ τῶν θεωρείων ὑπὸ περίκομφον σκηνὴν σημαιστόλιστον παρεντίθενται τὰ ἀπαραίτητα τερψιλαρίγγια καὶ ἀναφυκτικά· Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ σταδίου ξύλινα διαφράγματα συγκρατοῦσι τοὺς θεατάς, οἵτινες ὁλονὲν προσέρχονται, προσέρχονται, καταλαμβάνοντες θέσεις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ περιβόλῳ ὅστις ὁμῶς εὐρύτατος τὴν ἑκτασιν πολλῶ ἀπέχει τοῦ νὰ πληρωθῆ, εἰ καὶ Ἀθηναὶ καὶ Πειραιεὺς ἀθροοὶ συρρέουσι καὶ πᾶσα ἢ συντεχνία τῶν ἀμαξηλατῶν παρευρίσκειται.

Δεσποινίδες καὶ δέσποιναί, τινὲς ἐν ἐξαιρέτῳ πανηγυρικῇ περιβολῇ, πληροῦσι τὰς πλατείας σειρὰς τῶν ἀμφιθεατρικῶν θεωρείων, πλειοψηφούσης ἐνίοτε τῆς χάριτος καὶ τῆς φιλοκαλίας. Καὶ εἶνε ἡ παρουσία των ἢ μυστηριώδης, ἀλλὰ ἢ ἰσχυροτέρα ἐμφύχως ἴσως τῶν φιλοτίμων, ἵπποτων, οἵτινες τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀντλοῦσιν ἤδη ἐκ τῶσων περικαλλῶν βλεμμάτων προσηλωμένων ἐπ' αὐτῶν, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν πάλιν περικαλλῶν βλεμμάτων τὸ γλυκύτερον τῆς νίκης ἐπαθλον θὰ λάβωσιν. Ἀλλὰ καὶ πρακτικώτερον βραβεῖον ἀναμένει, ἐκτὸς τῶν τριῶν χιλιοδράχμων τοῦ δήμου, τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τοῦ ἥρωος τῆς ἑορτῆς κ. Πάλλη, νὰ ἀμείψῃ τὸν νικητὴν εἰς τὸν μετ' ἐμποδίων δρόμον. Τὸ βραβεῖον εἶνε καλλιτεχνικώτατον ἀγαλμάτιον ἐξ ὀρειχάλκου, παριστῶν ἑριππον Ἀραβὰ, κρατοῦντα ἰέρακα· ἀνάκειται δὲ ὑπαίθριον ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ περιβόλῳ ἐπάνω εἰς βωμὸν σημαιοκόσμητον, στηριζόμενον ἐπὶ ἐρυθρᾷς βελουδίνης βάσεως. Καὶ ταξιδεύει ἢ ἐρεθισθεῖσα φαντασία μου εἰς τοὺς σκιαυγεῖς τοῦ μεσαιωνικοῦ ἵπποτισμοῦ—διότι ἔχομεν καὶ τώρα ἵππῳτας. . . τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος— χρόνους, καθ' οὓς πολλῶ ἀπλούστερον δῶρημα δεσποινῆς ἐν ἄνθος ἢ ἐν χειρόκτιον, ἦτο τὸ ἐπαθλον ὄχι ἀπλῶς ἵππικῷ, ἀλλὰ τῶν αἵματηροτέρων ἀγῶνων.

*

Διὰ κωδονοκουρίας ἀγγέλλεται ἡ ἐναρξίς ἐκάστης ἵπποδρομίας, ἐξ τὸν ἀριθμὸν ἀπασῶν. Ἦδη ἀναφαίνονται οἱ πρῶτοι ἵπποι, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, φέροντες καὶ τοὺς θεατρικούς αὐτῶν ἀναβάτας, οἵτινες ἐν μέσῳ τῆς συγκινήσεως τῶν θεατῶν ὀδηγοῦσιν αὐτοὺς ἡρέμα εἰς τὴν ἀφετηρίαν τοῦ δρόμου. Συγχρόνως δὲ καμπτόμενα ὑπὸ ἡλιακᾶς τινος ἀκτίνας τὰ ἀκαμπτα νέφη προοικνίζονται τροπὴν ἐπὶ τὰ κρείττω τοῦ καιροῦ, ἢ ἀπροσδόκητος δὲ αἰθρία ὑπενθυμίζει ἐκ τῆς Νάνας τοῦ Ζολᾶ τὸ ἀμίμητον ἐκείνου κεφάλαιον τοῦ Ἰπποδρομείου, ἐνθα αἱ ἀκόλουθοι γραμμαί, κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Φιλῆ, δύνανται νὰ γραφῶσι καὶ διὰ τὴν προχθесινὴν πανήγυριν: «Ἀπὸ τινος ἤδη ὥρας ὁ ἥλιος εἶχεν ἐκλίπει, φῶς ἡμέρας σκιερὸν ἡμαῦρου τὸ πλῆθος· ἠγγέρθη ἄνεμος, θύελλα αἰφνιδία, παχειαὶ σταγόνες ραγδαίως κατέπιπτον. . . Ἀλλ' ἰδοὺ ἤδη παρήλθε τὸ σύννεφον, ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει ἐν τῇ ὕδατοκόνει, ὡς εἶπεν, ἦτις μετεωρεῖτο ἔτι. Σχίσμα κυανοῦν ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ νέφους φερόμενον ἤδη ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου ἄνωθεν. Χαρὰ Θεοῦ ἐνόμισες ἐπεχύνετο μετὰ παιγνιώδη παρέκβασιν προκαλοῦσα

τοὺς γέλωτας τῶν γυναικῶν ἐξασφαλισθειῶν· καὶ ἡ χρυσὴ λάμψις τοῦ ἡλίου, ἐν τοῖς ρωθωνισμοῖς τῶν ἵππων, ἐν τῇ ἀναταραχῇ καὶ τῇ συναναμιγῇ τοῦ καταβρεχομένου πλήθους, ἐκτινάσσοντος ἐπάνωθεν τοῦ τὸ ὕδωρ, καταφεγγῆ παρίστα τὴν χλόην ἀποστάζουσαν ἀδαμαντίνους κόκκους ὕδατος.»

Καὶ συναρπαζόμενος ὑπὸ τῶν Ζολαδικῶν ἀναμνησέων μου φαντάζομαι ὅτι ἐν τῷ ἀπαστρέπτοντι καὶ ἀνησύχως διασειομένῳ ἐκείνῳ ὄγκῳ τῶν ὄχημάτων, μεταξὺ τῶσων γυναικείων μορφῶν, αἵτινες προκύπτουσι ὄρθιαι ὑπεράνω τοῦ λοιποῦ πλήθους, περίερδον πλανᾶσαι βλέμμα, ἀνακαλύπτω καὶ μίαν ἀπὸ τὰς προκομμένας ἡρώιδας του, τὴν Τατάν Νενέ, τὴν Ρόζαν Μινιῶν, καὶ τῆς Νάνας τὴν προκλητικὴν κυανομέταξον ἐσθῆτα ἐπὶ τοῦ ἀργυροτεύκτου αὐτῆς λανδῶ· ἐν τῷ συγκεχυμένῳ ἐκείνῳ ψιθύρῳ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῆς πειρησίας φαντάζομαι, ὅτι ἀκούω στοιχίματα καὶ προσφοράς ἀεικινήτων στοιχηματοπλόκων, καὶ ἀναμένω νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα ἵππευομένη ὑπὸ τοῦ Πρίτσου ἢ Νάνας, ἢ φορβᾶς Νάνας, ἀκατάξανθος ὡς ρούσα γυνή, στίλπνη ὡς λίρα ἄρτι ἐκκοπεῖσα, βαθουλή τὸ στήθος, ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν λεπτή, ἐπιμήκης τὴν ῥάχιν, ἀνήσυχος, νευρώδης.»

Ἀλλ' ἡ πραγματικότης, ἀντὶ τῶν παρακρούσεων αὐτῶν, ἐπιδεικνύει μοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν σεμνὰς καὶ περικόμψους Κυρίας καὶ κοράσια, ἀντὶ τῶν παρισινῶν ἑταιρῶν, ἀντὶ δὲ τῶν μανιδῶν στοιχηματοθητῶν, τὸν μανιδῶς ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως ἀγωνιζόμενον πρόεδρον τῆς Ἰππικῆς ἑταιρίας, πὸν Ἀράκον τοῦ ἵπποδρομίου, ὡς τὸν ἀπεκάλεσεν εὐφυῆς Κύριος, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· κατορθώσαντα νὰ ἀνευρίσκῃ αἰτίαν κραυγῶν, διατρέχοντα τὰς παραδοξότερας βαθμίδας τῆς φωνητικῆς κλίμακος, καὶ ἀναπληροῦντα καὶ Διευθυντὴν καὶ κλητῆρας, καὶ χωροφύλακας, καὶ ὀμιλοῦντα πρὸς τὸν βασιλέα περὶ. . . τοῦ μπάτσου του, καὶ δὲν συμμαζεύεται Ἀντὶ δὲ Νάνας καὶ Πρίτσου, ὁ θρίαμβος τῶν ἀγῶνων εἶνε ὁ **Δαγοβέρ**, καὶ ὁ κ. Σταμάτιος Μπουτούρης.

Ἐκτὸς τῶν δρόμων τῶν ὑπαξιοματικῶν, περὶ ὧν κατωτέρω, τρεῖς ἦσαν αἱ διὰ τὰ τέσσαρα βραβεῖα ἵππηλασῆς, ἐν αἷς διηγωνίσθησαν πέντε ἵπποι ἐν ὄλῳ: Δις ὁ **Δαγοβέρ**, τριετῆς πυρρὸς πῶλος, μακρόπους, δις ὁ **Ταλισμάν**, περὶκομψὸς ψαρρὸς κέλης, νικητῆς ἐν τῷ τρίτῳ ἀγῶνι, καὶ ἄπαξ ὁ **Βέης**, ἀτυχῆσας ἐν τῷ πρώτῳ, καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ, ὁ, καίτοι **Αρόμων**, εἰς τὸν δρόμον ἀπομεινας, καὶ ὁ **Νεφελέξ** καὶ ὁ **Νινοῦτσι** δις. Ἐν τῷ πρώτῳ ἀγῶνι νικᾷ ὁ **Δαγοβέρ**, μὸλις ὑπερβάς τὸν **Νεφελέξ**· ἐν τῷ δευτέρῳ, πάλιν ὁ **Δαγοβέρ** εὐκόλως κατισχύει τοῦ **Νινοῦτσι**· ὁ μᾶλλον ἀξιοθέατος ἀγῶν ἦτον ὁ τρίτος, μεταξὺ **Ταλισμάν** καὶ **Νινοῦτσι**, ἐλαυνομένων ὑπὸ τῶν κ. Α. Σούτσου καὶ Ἐμμ. νουήλ Βαλτατζῆ. Χύνονται ὁμοῦ ἀστραπηδόν, καὶ παραπλευροῦν ἐπὶ τι διάστημα συγχέονται μακρόθεν τὰ ἐρυθροκύανα τοῦ ἵππηλάτου τοῦ **Ταλισμάν** σήματα μετὰ τῶν βυσσινοφαιόχρων τοῦ ἑτέρου· ἀλλ' ἴδε· ὁ **Νινοῦτσι** προσέβη· θὰ νικήσῃ ὄχι τὸν καταφθάνει ὁ λευκὸς **Ταλισμάν**, χωροῦσι πάλιν ὁμοῦ πρὸς στιγμὴν, καὶ μὸλις εἰς τὸ τέμα τοῦ Σταδίου ὁ δεῦτερος τὸν **Ξεπερνῆ** κατὰ μίαν κεφαλὴν.

Ἐνέα ὑπαξιοματικοὶ διαγωνίζονται εἰς τὸν πρῶτον δρόμον των, ἐκ τε τοῦ ἵππικῷ καὶ πυροβολικῷ· ἕκαστος διακρίνεται ἐκ τῆς διαφοροχρόου ταινίας, ἢ φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους ὠραία εἶνε ἡ θεά των, τρεχόντων πάντων ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς· ὁ φέρων τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν κατορθοῖ νὰ προσπεράσῃ! ὁ **κόκκινος!** ὁ **κόκκινος!** φωνάζει τὸ πλῆθος,

έτοιμον έκείνο νά χειροκροτήσῃ· πλησιάζουσιν· ὅτε ὁ τελευταῖος ἀπομένων κιτρινόχρους τήν ταινίαν ὑπαξιωματικός τοῦ πυροβολικοῦ δι' αἰχμηδίας γοργότητος ἀναφαίνεται νικητής. Ἄλλ' εἰς τόν τρίτον καί κρίσιμον ἀγῶνα, ἐνῶ πολεμεῖ πρὸς τόν τοῦ δευτέρου τρεξίματος συννικητὴν του, καταπίπτει μετὰ τοῦ ὀλισθήσαντος ἵππου του, καί οὕτω μόνος καταφθάνει εἰς τόν πρὸς ὃν ἕρον ὁ δαφνηφόρος ὁ μὲ τήν λευκὴν ταινίαν ὑπαξιωματικός τοῦ ἱππικοῦ.

*

Καί οὕτως ἔληξαν αἱ ἵπποδρομῖαι μας. Αἱ ἀμαξαι παρελαύνουσιν ἐν μακροτάτῃ σειρᾷ, ἀναχωροῦσαι ἢ πλυθὺς δὲ τῶν θεατῶν μερίζεται· ἄλλοι μὲν ἐνεδοῦσαι νά ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς ἀναμενομένης σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, ἄλλοι δὲ, οἱ πολυπληθέστεροι καί ραθυμώτεροι, διαχύνονται ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς παραλίας, ἐνθα δευτέρα πανηγυρίς, περιπατητικὴ ἐκείνη, αὐτοσχεδιάζεται. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου ἢ ἀποφῆς εἶνε θελκτικὴ· ἀπ' ἐδῶ ἢ θάλασσα τοῦ Φαλήρου, ἐκτάκτως ἀκύμων καί ἀπαλή· πέραν ἢ πρὸς τὸν Πειραιᾶ ὁδὸς λευκάζουσα ἐν μέσῳ τῆς λοιπῆς πρασινάδας· ἀπ' ἐκεῖ περιχαρῆ παιδάκια ἐπαναλαμβάνοντα μὲ τὰ ἀλογάκια τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας· ἀπ' ἐκεῖ φρικωδῶς συνθλιβόμενοι καί γρονθοιοπούμενοι διὰ μίαν θέσιν ἐντὸς τοῦ βαγονίου· καί ἐπὶ πᾶσιν ἡ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκαυτοῦς,

*Ἀρθῶν ὥρα καὶ ἀσμάτων,
Ψιθῶν, μύρων, φυλημάτων,
Καθὼς ἡ νεοσύμφων κλίτη.*

Ἐνοουλουοῦ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τί ἐκτακτοῦ δεξιότητος τοῦ κ. Τρικούπη. Ἐνθυμείσθε ποῖον σάλον εἶχε διεγείρει μετὰ τῶν τάξεων καί τῆς συμπολιτεύσεως καί τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ληξιάσης συνόδου διαλαληθεὶς ὡς ἐπικείμενος διορισμὸς τοῦ βουλευτοῦ Σύρας κ. Σκουλοῦδη ὡς πρεσβευτοῦ ἐν Μαδρίτη. Ὁ εὐφυὴς πρωθυπουργὸς ὠπισθοδρόμησεν. Εἶπεν· ἄς παρῆλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου. Καί ὀργὴν Κυρίου ἐνοοῦσε τὴν σύνοδον. Διότι διὰ τοὺς πρωθυπουργοὺς μας αἱ σύνοδοι τῶν Βουλῶν εἶνε ἀσθένειαι, ἀποστήματα, ἐπιδημῖαι. Καί ὅπως ἐν ὥρᾳ ἐπιδημίας προφυλαττώμεθα, ἀμυνώμεν δίαιτα, δὲν κραιπαλοῦμεν, δὲν τρώμε ὅτι τύχη, οὕτω καί οἱ κύριοι πρωθυπουργοὶ ὅταν παρῆ σύνοδος, προφυλάττονται, κάμνουν τὸν Κουάκερο, τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Νηστευτὴν, ἕως ὅτου νά περάσῃ τὸ κακὸν—ἡ Βουλὴ—καί τότε πασχάζουν, βάφουν τ' αὐτὰ τους, σφάζουν τ' ἀρνιά του, πλάθουν τῆς κουλῶρες τους, μπαίνουν ἐς τὴν ταβέρνα, παίζουν τὸ μπουζούκι τους καί τραγουδοῦν μ' αὐτό· Ποιὰ ψυχὴ σὰν τὴ δική μου—ἔχει τὴν ὑπεμονὴν μου; Εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τσιμπούσια ἔγινε καί ὁ Σκουλοῦδης πρέσβυς! Καί τὸ νόστιμο εἶνε ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς συνόδου μᾶς διεβεβαίωσαν φίλοι τινες βουλευταὶ τοῦ κ. Τρικούπη ὅτι παρητήθη τῆς ιδέας αὐτῆς τοῦ νά κάμῃ τὸν Σκουλοῦδη πρέσβυν ἀπέναντι τῆς ἐξεγερθείσης ὀργῆς τῶν φίλων του. Σημειώσατε ὅτι ἡμεῖς, ὡς καί ἄλλοτε εἶπομεν, ἔχομεν πολὺ

καλὴν ιδέαν περὶ τῶν προσόντων τοῦ κ. Σκουλοῦδη καί νομίζομεν αὐτὸν ἄξιον νά διευθύνῃ πρεσβείαν. Ἄλλὰ δὲν φθάνει τοῦτο· ὁ τόπος, βλέπετε, ἔχει τὰ δικαιώματά του. Εὐλαβούμεθα τὴν εὐφυίαν καί τὸν χαρακτήρα τοῦ κ. Σκουλοῦδη, ἀλλ' εὐλαβούμεθα ἐπίσης καί τὰς παραδόσεις τοῦ τόπου. Πρὸ ἐνὸς ὀνόματος ἀγωνιστοῦ ἀποκαλυπτόμεθα, ὅταν δὲν ἀποκαλυπτόμεθα πρὸ ἐνὸς ὀνόματος εὐφυοῦς. Βεβαίως ἡ ἐποχὴ τῶν σκιῶν παρῆλθεν· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν τοῦτο· ἠθελήσαμεν μόνον νά σημειώσωμεν τὴν χυδαιότητα μὲ τὴν ὁποίαν γελᾷ ὁ κύριος Τρικούπης τοὺς φίλους του,

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς ἣν ἐλάβομεν ἐκ τῶν φυλακῶν Κόκλα :

»Προχθὲς, 25 Μαρτίου, ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα ἐν διαστήματι 6 ὥρων. Ὁ αἰφνίδιος αὐτοῦ θάνατος ἐνεγεί τὸ μυστηριώδες, **γωστόν τοῖς φυλακισμένοις, ἀδυνατοῦσιν**, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, ἀναγγεῖλαι ὅπου δεῖ. Ὡς δημοσιογράφος πράξατε τὸ καθήκόν σας.»

Ὡς δημοσιογράφοι πράττομεν τὸ καθήκόν μας, παραδίδοντες τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα, ὅστις ἐλπίζομεν νά ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον.

Τὸ ἱερὸν κήρυγμα τοῦ Παρρασσοῦ εἰς τὰς φυλακὰς φαίνεται ὅτι πρόκειται νά τὸ ἀισθανθῶσι μᾶλλον τὰ σώματα παρά αἱ ψυχὴ τῶν φυλακισμένων.

Οὕτω τὴν 25ην Μαρτίου—βεβαίως ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὑπῆρξε πολὺ ἀπαισία διὰ τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ Κόκλα—ἐνῶ ὁ Ἱεροκῆρυξ ἐπρόκειτο νά κηρύξῃ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καί ὁ κώδων προσεκάλει τοὺς πιστοὺς εἰς ἀκρόασιν, μερικοὶ γυμνοὶ καί τετραχηλισμένοι—διότι ὑπάρχουν καί τοιοῦτοι, οὗς εἶδομεν καί ἡμεῖς ἄλλοτε, ὁ δὲ Παρρασσοῦ πρὶν ἢ φροντίσῃ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν καταδικῶν, καλλίτερα νά ἐφρόντιζε διὰ τὰ γυμνά των μέλη, — καί ἕνεκα τῆς καταστάσεώς των αὐτῆς ἐντρεπόμενοι νά παρουσιασθοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἱεροκῆρυκος καί ἕνεκα τοῦ ψύχους τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἠθέλησαν νά μείνουν εἰς τὰ δωμάτιά των. Ἄλλ' ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ἡμέρας ἐπέβαλε τὴν βίαν. Εἷς ἐκ τῶν γυμνῶν ἀναγκασθεὶς νά ἐξέλθῃ, πῆγε καί στρύμωξε ὀπισθεν τοῦ Ἱεροκῆρυκος, ὅπου καί ἄλλοι παλτοφόροι καί γουνοφόροι καταδικοὶ, καλούμενοι ἐν τῇ φυλακῇ **προὔχοντες**, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν γυμνῶν· ἀλλ' ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ἡμέρας ἐνόμισε τοῦτο ἀσέβειαν, καί ἐδῶ δίδομεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸ *Μὴ Χάνεσαι* παθόντα, ἀθέτει χεῖρα βέβηλον ἐπὶ τῆς δυστυχίας μου, ἐπὶ τῆς ἀδυναμίας μου, ἐπὶ τῆς *μονοχειρίας* μου, μὲ ἀρπάζει ἐκ τῆς κόμης, μὲ κρημνίζει εἰς τὸ προαύλιον, μὲ δέρει, μὲ ποδοπατεῖ, καί πρὸς ἐπίμετρον! Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι! Ξιφουλκῶν ἐν τῇ ἱπποτικότητί του, χωρὶς νά σεβασθῇ οὔτε τὸ ἐπὶ κεφαλῆς του στέμμα, οὔτε τοὺς παραδειγματιζόμενους οὕτω στρατιώτας του, οὔτε τοὺς ἐπτονημένους δυστυχεῖς καί ἐν τοῖς παθήμασιν ἀδελφοὺς μου, οὔτε τὸν ἀποστομωθέντα ἐνώπιον αὐτῆς τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος τῶν ἐλευθεριῶν μας Ἱεροκῆρυκα, μὲ δέρει ἀνηλεῶς, γυμνῶ ξίφει, γέγων με τοιοιτοτρόπως τῶν καρπῶν τοῦ **21.** Τώρα νομίζετε ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα δημοσιεύσαμεν σκοπὸν ἔχουν νά φέρουν κανὲν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς